

ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Πέμπτον έτος τουτο είναι
κι' έδρα πάλιν αι' Αθήναι.

Έτος χίλια οκτακόσια κι' ογδοήκοντα οκτώ,
το Ταμείο μας κλεισμένο και το χέρι ανοικτό.

Των όρων μας μεταβολή. — ενδιαφέρουσα πολύ.

Ο Ρωμηός την εβδομάδα — μόνον μία φορά θα βγαίνει,
κι' όταν έγω έξυπνάδα — κι' όποτε μου κατεβαίνει.
Συνδρομητάς θα δέχωμαι — γιατί λεπτά δέν έχομε,
και σ' των Αθηνών την πόλιν — και εις την άλλοδαπην,
και εις την Έλλάδα όλην — δίχως νάζια κι' έντροπήν.
Συνδρομή για κάθε χρόνο — φράγκα δώδεκα και μόνο.

για τα ξένα όμως μέρη — δεκαπέντε και 'στο χέρι.
Κι' ένα φύλλο αν κρατῆς — ξγινες συνδρομητής,
κι' όποιος τόν παρᾶ δέν δίδει — θα τόν φάη μαῖρα φίδι.
Γράμματα και συνδρομαί — απ' ευθείας πρὸς ἐμέ.
Για τῆ σάρα και τῆ μάρα — κάθε φύλλο μία δεκάρα.

Εἴκοσι μηνὸς Φλεβάρη
και μουστουναις 'στο παζάρι.

Πέντε πουντος κι' έννενῆντα και άκόμη έκατόν,
κι' όλο μπάλαι μασκαράδων κι' έπισήμων πολιτών.

Μπάλ κουστουμέ του Φασουλῆ
κι' ό βασιλεὺς και ἡ Αὐλή.

(Η αἴθουσα του Φασουλῆ άστράπτει ἐκ των φώτων
κι' ἐδῶ κι' ἐκεῖ εὐρίσκονται συμπλέγματα έρώτων,
χρυσά παραπετάσματα και τάπητες ποικίλοι,
Άραβουργήματα πολλά και τρόπαια και στύλοι
και θρόνος ἐξ ἐλέφαντος κι' όλόχρυσος αὐλαία,
προωρισμένα φαίνεται δια τόν βασιλέα.
Στους τοίχους Ίπποκένταυροι, Βακχίδες, Άμαζόνες,
και του κυρίου Φασουλῆ προγονικαί εἰκόνες,
διάκκοι πολυτελεῖς άρχαῖαι πανοπλίαι,
Μωσαικά, ψηφιδωτά, και δάφναι και θαλίαι.
Ο Φασουλῆς ὡς Ρούϋ-Βλάς κι' ὡς εἶδος τι Έρνάνης
δέν φαίνεται παντάπασι πῶς εἶναι μπεχλιβάνης,
ἡ δὲ κυρία Φασουλῆ, ἡ δέσποινα του οἴκου,
ὡς Πομπαδούρ ἡ Λά Βαλλιέρ του τάδε Λουδοβίκου,
άστράπτει ἐκ πολυειδῶν και πολυτίμων λίθων
κι' ὡς νύμφη τις φανταστική σου φαίνεται των μύθων.
Με την κυρίαν Περικλῆ ὁ Περικλῆς ἐμβαίνει,
ἡ μὲν ὡς Νύξ έρατεινή και άστροκεντημένη,
κι' ὁ Περικλέτος ὡς Όσκάρ με σκέρτσά και με χάριν,
πεντάκις ὠραιότερος κι' ἀπὸ αὐτόν τόν Πάριν).

Και τὸ 'δικό μου, Περικλῆ ;
Ο Π. Θαυμάσιον καθ' ὅλα.
Ο Φ. Ἐκ Παρισίων τόφερα με μέσον του Μανσόλα.
Η Φ. Ἀγαπητῇ μου Περικλῆ, τί εὐμορφο φουστάνι !...
πολύ έφφέ σέ βεβαιῶ 'στον μπάλο πῶς θά κάνη.
Η Π. Καὶ τὸ 'δικό σου, σέρ μαντάμ, κτυπᾷ εὐθὺς 'στά μάτια
και σαῖτεύει τῆς καρδιάς. τῆς κάνει δαὸ κομμάτια.
Η Φ. Ἐγὼ Αὐγῆς και σύ Νυκτός το πρόσωπον θά παίξης.
Η Π. Ζουρ έ νοῦ, μᾶ σέρ μαντάμ !...
Η Φ. Πῶς παίζεις με τὰς λέξεις !

(Ο Περικλῆς τὸν Φασουλῆν τὸν πέρνει κατὰ μέρος
και 'στο αὐτὶ του ὁμιλεῖ σιγὰ κι' ἰδιαιτέρως).

Ο Π. Βρὲ τεῖναι τοῦτα, Φασουλῆ, τὰ ἀνταῖα σουμπόσια ;
και δέν μου λές παρακαλῶ ποῦ ἦνός τόσα κουσα,
γιατί ἐγὼ μᾶ τὸ σταυρὸ τᾶ έχω σαν γαμένα...
μὴ 'στὴν Εὐρώπῃ ἄγαλμα ἐπιτύλῃς κανένα,
ἡ μὴ τὸ Νομισματικὸν ἐσούφρωσες Μουσείον
και μετ' 'κουβάλλῃς ἐδῶ κουστουμὰ Παρισίων ;
Ο Φ. Για ὅλ' αὐτὰ λογαριασμὸ δέν έχω νὰ σοῦ γώσω.
Ο Π. Ἀπάντησέ μου γρήγορα νὰ μὴ σε παραγλώσω.
Ο Φ. Βρὲ αἰέντε ξεφορτώσου με και σπάλλε τὸ στόμα
διότι των διπλωμάτων πρόσέχεται τὸ σώμα.

Ο Φ. Ω ! μπιέν βενί, ω ! μπιέν βενί, αγαπητοί μου φίλοι
Ο Π. Θά φῆς καμμιὰ νὰ σοῦ φανῇ ὁ ουρανὸς σφοντύλι.
Σ' ἀρέσει τὸ κοστούμι μου ;
Ο Φ. Που διάβολο τὸ 'βρήκες !
καθόλου δέν σ' ἐγνώρισα τὴν ὥρα ποῦ ἐμβῆκες.

